

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku A. B.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną wnioskodawcy w części dotyczącej pkt II i III zaskarżonego orzeczenia,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie,**
- 3. zasądza od wnioskodawcy na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie A. B. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o wysokość emerytury policyjnej zmienił zaskarżoną przez odwołującego się decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 17 listopada 2009 r. i stwierdził, że okres służby

wnioskodawcy od dnia 15 maja 1971 r. do dnia 14 lipca 1980 r. liczony jest wskaźnikiem podstawy wymiaru po 2,6%. W pozostałym zakresie odwołanie oddalił.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego apelacjami zaskarżyły obydwie strony postępowania: odwołujący się oraz pozwany Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W..

Wyrokiem z dnia 12 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. z 8 listopada 2012 r. i w pkt I oddalił odwołanie co do okresu służby od dnia 15 maja 1971 r. do dnia 30 marca 1980 r.; umorzył postępowanie apelacyjne co do okresu służby A. B. od dnia 1 sierpnia 1962 r. do dnia 31 grudnia 1965 r.; oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie i oddalił apelację wnioskodawcy.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Wskazano, że: „na tle zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące precyzyjnego określenia pojęcia „organów bezpieczeństwa państwa” w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. tzw. lustracyjnej...”. Zagadnienie to wyraża się w konieczności wyjaśnienia: „czy Ośrodek Informatyki i Biuro Informatyki MSW jest w rozumieniu tych przepisów jednostką Służby Bezpieczeństwa kwalifikowaną jako organy bezpieczeństwa państwa”. Nadto, czy zatrudnienie funkcjonariusza MO w ramach delegacji w MSZ w charakterze konsula prowadzi do konieczności obniżenia emerytury, gdyż służba skarżącego w tych jednostkach powinna być liczona po 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący zmierza do poddania kontroli kasacyjnej całego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...). Jest to zabieg wadliwy z uwagi na brak interesu prawnego w negowaniu całości rozstrzygnięcia. Stąd też skarga kasacyjna podlega odrzuceniu w części dotyczącej zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego w pkt II, III. Pierwsza z wymienionych kwestii dotyczy umorzenia postępowania apelacyjnego co do pełnienia służby od 1 sierpnia 1962 r. do 31 grudnia 1965 r. W tej mierze pozwany wydał korzystną decyzję w stosunku do skarżącego (decyzja z dnia 17 lipca 2014 r.), przyjmując ponownie do obliczenia wysokości emerytury za wskazany wyżej okres wskaźnik 2,6% za każdy rok służby. W związku z tym odwołujący nie posiada substratu zaskarżenia. Również nie posiada takiego narzędzia względem pkt III rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, który w tej części oddalił apelację organu rentowego. Z tych powodów skarga kasacyjna podlega odrzuceniu w części z mocy art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W pozostałym zakresie skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Warunkiem dopuszczenia do merytorycznego rozpoznania skargi jest wykazanie przez skarżącego jednej z przesłanek, o której mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazano na dwie z nich, a mianowicie w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące określenia pojęcia „organów bezpieczeństwa państwa”, a także konieczne jest dokonanie wykładni obowiązujących przepisów prawa.

W ocenie Sądu Najwyższego przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie oraz potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa nie stanowią problemów prawnych wymagających wykładni Sądu Najwyższego, ale w istocie są kwestiami dotyczącymi odmiennej oceny materiału dowodowego zebranego przez Sady orzekające w sprawie. Sąd Najwyższy, jako sąd prawa, jest związany na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Odpowiednio do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji – wiążących Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹³ § 2 k.p.c. – odwołujący się w okresie od 15 maja 1971 r. do 30 marca 1980 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa wskazanych w art. 2 ustawy z dnia 18

października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.). Biorąc pod uwagę to, że przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania muszą być powiązane z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, LEX nr 53308 i postanowienia: z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, LEX nr 511695, z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203), należało stwierdzić, że sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa nawiązuje do wskazanych w skardze kasacyjnej kontrowersji dotyczących stwierdzonych w sprawie faktów i oceny dowodów.

Dodatkowo należy wskazać, że kwestie prawne wyjaśnia uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2015 r., III UZP 8/15, OSNP 2016 nr 4, poz. 47, zgodnie z którą osoba pełniąca w latach 1984-1990 służbę w Zarządzie Łączności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Wydziałach Łączności Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych, jest osobą, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm.) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388 ze zm.).

Sąd Apelacyjny ustalił, że okres służby odwołującego w latach 1971-1980 był służbą w organach bezpieczeństwa państwa; wskazane wyżej jednostki wchodziły w skład struktur Służby Bezpieczeństwa. Podzielił także ustalenia Sądu I instancji odnośnie przebiegu służby i jednoczesnym zatrudnieniu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (od 1 kwietnia 1980 r. do 29 lutego 1984 r.), wymieniając szczegółowo zadania, jakie w związku z oddelegowaniem pełnił skarżący.

Powyżej przedstawione kwestie dotyczące oceny faktów i oceny dowodów, nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w myśl art. 98 k.p.c. i § 11 ust. 2 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490, z późn. zm.).